

Ali Knight

Snijdende pijn

Vertaald door
Lidwien Biekmann

Anthos|Amsterdam

Vooraf

Nicky gilde het uit toen de ligstoel bij het zwembad iets te ver naar achteren overhelde en ze op haar rug terechtkwam, met haar voeten naar de sterren.

‘Pas op, buikspek in rodewijnsaus,’ giechelde Grace, die in de stoel naast haar lag.

Nicky kreunde en pakte een handdoek om de wijn van haar T-shirt af te vegen. ‘Gatver, ik zit helemaal onder.’

‘Waar is de flesopener?’ riep Sam vanaf het terras achter hen. ‘Shit!’

Ze hoorden hevig gevloek toen er iets op de tegels kapotviel.

‘We krijgen nooit die borgsom voor het huis terug,’ zei Nicky. Ze keek om naar het grote huis van grijze natuursteen dat zich afteekende tegen de inktblauwe avondlucht.

‘Nou en?’ zei Grace. ‘We hebben in elk geval lol gehad.’

Nicky glimlachte. Grace had gelijk, zoals gewoonlijk. Ze vonden het allemaal de leukste vakantie die ze zich konden herinneren. Grace had het huis op internet gevonden en ze had het samen met een stel vriendinnen gehuurd om er haar dertigste verjaardag te vieren. Het lag aan een slingerweggetje in de buurt van Oxford, er was een zwembad, een pizzaoven, een pingpongtafel en zelfs een meertje. Het was veel rianter dan ze hadden gedacht en hun leven leek opeens veel flitsender en spannender dan anders. Bovendien was er net in de augustusweek dat ze er zaten een hittegolf waardoor het

soms leek alsof ze in een betoverend buitenland waren waar de zon altijd scheen en alle avonden zo zwoel waren als deze.

Grace zuchtte. ‘Wel erg jammer dat Greg er niet is. Die stomme cameramannen ook...’ Nicky keek haar vriendin aan, waarop ze beiden weer begonnen te giechelen. Grace was van hun vriendinnenclubje de eerste die was getrouwd. Nicky had zich er al bij neergelegd dat ze Grace daardoor minder vaak zou zien, maar omdat Greg vaak voor zijn werk op pad moest, zagen Nicky en Grace elkaar nu zelfs nog vaker dan voorheen.

‘God, wat ben ik bezopen,’ verklaarde Nicky. Ze zei het vrij hard om zich verstaanbaar te maken boven het gegil uit dat achter de struiken aan de overzijde van het grasveld klonk. Iemand stond daar met een tuinslang te spuiten.

‘Ik ga even wat water drinken,’ zei Grace. Ze stond op, rekte zich uit en liep naar het terras, waar ze eerder op de avond hadden gegeten. Haar zwarte jurk golfde achter haar aan.

‘Wil je mijn sigaretten even meenemen? Ze liggen op tafel.’ Grace draaide zich om en lachte. Haar blonde haar was bijna wit door de zon en het chloor van het zwembad. Greg mocht in zijn handjes knijpen met zo’n vrouw, dacht Nicky. Maar dat zou ze van elke man gevonden hebben. Grace was al bijna haar hele leven haar allerbeste vriendin. Ze waren van dezelfde leeftijd, hadden in dezelfde klas gezeten, maar Grace was altijd een soort oudere zus voor haar geweest, de verstandigste, de slimste. En ook de succesvolste en knapste. Niet dat Nicky dat erg vond. Ze kamde peinzend met haar vingers haar korte haar in puntjes omhoog. Ze hoorde Grace en Sam zacht met elkaar praten. Water. Typisch iets voor Grace. Een glas water voor elk glas wijn. Ze was voorzichtig en gematigd, heel anders dan zij. Nicky liet een boer en keek naar een luchtbed dat traag in het zwembad ronddobberde. Ze zou nog even gaan zwemmen nadat ze de duizendste sigaret van die dag had gerookt...

Ze schrok op uit haar gepeins door een doordringend autoalarm aan de voorkant van het huis.

Sam stak haar armen in de lucht en vervloekte ‘die kutauto’.

‘Welke is het?’ riep Grace.

‘Waarschijnlijk die van mij,’ riep Sam terug. ‘Shit, waar zijn

mijn autosleutels?’ Ze keek aarzelend om zich heen in het donker. Het geluid zwol aan en weerkaatste tegen de muren en de terrastegels. Nicky zag mensen door de donkere tuin naar de oprit aan de voorkant van het huis rennen, ze hoorde chaotisch geroep dat bijna helemaal wegviel in het lawaai. ‘Waar zijn die kutsleutels nou...’

‘Kijk jij even in de keuken,’ riep Grace. ‘Volgens mij heb ik mijn tas op het gras laten staan.’ Ze liep om het zwembad heen naar de andere kant.

Nicky bleef waar ze was. Ze was met Grace meegereden dus ze kon niets doen. Toch kwam ze even later overeind en bleef weifelend en een beetje onvast staan. Ze kreeg hoofdpijn van dat klotealarm. Er klonk nu ook een tweede alarm, het leek wel een krankzinnig elektrisch koor. Ze liep naar de terrastafel en vond haar sigaretten, maar er lag geen aansteker. Haar T-shirt was plakkerig van de gemorste wijn, ze had het warm en ze was geïrriteerd. Ze keek naar het zwembad. De onderwaterverlichting gaf het water een ziekelijke groene gloed. Ze overwoog om een duik in het zwembad te nemen, maar kreeg een veel beter idee. Ze stak het grasveld over, hurkte naast de struiken tussen het huis en het meer en deed een plas in het wild. Nou ja, in de keurig aangeharkte Cotswolds. Daarna liep ze door naar het meer. Het alarm klonk hier wat minder hard. Ze liep de houten steiger op, trok de kleren uit die ze over haar bikini aan had, ging op de rand zitten en liet haar benen lui in het koele water bungelen. Het was hier veel donkerder; het licht van het huis en de tuin reikte niet helemaal tot hier. De golfjes klotsten tegen de houten palen van de steiger toen ze zich in het inktzwarte water liet zakken en naar het midden zwom. Het water was zo diep dat ze de bodem niet raakte.

Nicky vond het heerlijk om in het donker te zwemmen. Het water streefde langs haar huid en geluiden drongen verder door en bleven langer weerklinken. Ze deinsde niet terug voor een modderige bodem, zoals Sam; ze vond het juist fijn om dat zompige slijk tussen haar tenen te voelen. Ze dook onder en zwom een paar slagen vlak onder het wateroppervlak. Daarna draaide ze zich op haar rug en bewoog haar benen zacht op en neer.

Het autoalarm was opgehouden en de stilte zakte als een zwaar

gordijn over haar neer. Opeens hoorde ze een plons.

‘Hallo?’ riep ze instinctief, maar ze kreeg geen antwoord.

Het was zo donker dat ze de oever van het meer niet kon zien. Pas na een paar zwemslagen was ze zo dichtbij dat ze de vage omtrek van de steiger zag. ‘Ben je er al door? Het water is heerlijk.’

Geen antwoord.

Zeikerds, mompelde ze in zichzelf. Ze was opeens weer nuchter en had genoeg van het zwemmen. Shit, ze was haar handdoek vergeten. Grace zou zeggen dat dat net iets voor haar was: ergens aan beginnen zonder goede voorbereiding. Ze zou het vast koud krijgen als ze zo nat terugliep naar het huis. Ze zwom verder naar de kant en zag een vage, donkere vorm in het water drijven. Heel even meende ze dat het een boomstam was, maar toen glimlachte ze. Het was de grote opblaaskrokodil uit het zwembad. Perfect. Ze stak haar armen uit om erop te klimmen als een Australische avonturier die met een vier meter lange krokodil worstelde en een gevecht op leven en dood voerde...

Hij was te stevig. En hij rolde om.

Door haar gewicht ging ze met het voorwerp kopje-onder. Dat kwam volkomen onverwacht en ze sloeg wild om zich heen om weer boven te komen terwijl slierten waterplanten om haar hals kronkelden en griezelig langs haar armen en gezicht streken. Met een gesmoorde kreet kwam ze boven. Het ding bewoog op de golven die ze in het water maakte. Het was zo donker dat ze nog steeds niet goed kon zien wat daar vlak voor haar dreef. Ze raakte in paniek. Het autoalarm begon met hernieuwde kracht te loeien. Ze schold zichzelf in gedachten uit omdat ze zo bangig deed en ze dwong zichzelf om haar hand uit te steken zodat die vorm echt en herkenbaar en niet-bedreigend zou worden. De slierten streken weer langs haar hand.

Maar nu voelde ze dat dat geen waterplanten waren. Het waren haren.

Ze begon te gillen. De maan kwam achter een wolk tevoorschijn en zette alles in een bleek, wit licht. De haren waren lang en het lichaam dat op de buik in het water dreef had een zwarte jurk aan. Ze gilte nog harder en zonk door de inspanning bijna onder water

omdat ze nog steeds niet bij de bodem kon. Het was Grace. Ze pakte haar vast en probeerde haar om te draaien terwijl ze ongecontroleerd bleef gillen. Ze wist dat dit een race tegen de klok was, dat elke seconde die Grace langer in het water bleef haar verder uit het leven wegvoerde. Ze worstelde om naar de kant te komen en voelde eindelijk de zachte bodem onder haar voeten. Nu kon ze meer kracht zetten en trok ze Grace, die nog steeds met haar gezicht naar beneden lag, naar de kant; ze vocht om haar om te draaien, om haar te laten ophouden met verdrinken, maar het bewusteloze lichaam was te zwaar.

Nicky schreeuwde om hulp naar de anderen. Het autoalarm bleef loeien en maakte haar wanhopige geroep onhoorbaar. Eindelijk was ze bij het riet, ze klom op de kant, bukte, stak haar armen onder de oksels van haar beste vriendin en wist haar stukje bij beetje op de kant te trekken waarbij ze als een dronken minnaar half over haar heen lag. Ze trok haar een stukje verder naar het gras, liet zich op haar knieën vallen en trok aan haar schouder zodat ze haar om kon draaien. Haar lichtblonde haar lag als een halo om haar hoofd. In het maanlicht vervaagden alle kleuren tot zwart of donkerblauw. Alleen de trouwring om haar vinger had een doffe glans. Nicky boog zich voorover, klaar en met volgezogen longen om mond-op-mondbeademing toe te passen, maar toen zag ze in het maanlicht het meedogenloze donkere bloed op de borst van haar vriendin. Haar hals was van het ene tot het andere oor doorgesneden.

Sam had eindelijk haar sleuteltjes gevonden nadat ze haar tas op het aanrecht ondersteboven had gekeerd en liep op haar tenen over het pijnlijk scherpe grind van de oprit naar haar auto. Na veel gevloek en het steeds weer indrukken van het knopje op haar autosleutel hield de auto eindelijk op met dat krankzinnige lawaai. Ze liep terug naar haar flesje bier op het terras. Maar het geluid dat de landelijke stilte verscheurde, deed haar verstijven van schrik. Dat gegil kon onmogelijk afkomstig zijn van een mens. Het bestond niet dat iemand zóveel pijn had.

I

Vijf jaar later

Nicky probeerde de man te negeren die met zijn tas tegen haar kont duwde en keek naar de vrouw die voor haar in het gangpad stond en een tas ter grootte van een koelkast in de bagagevakken probeerde te proppen. Ze sprongen altijd open bij turbulentie, en gezien de plensbui waar ze net doorheen waren gerend op weg naar de vliegtuigtrap zouden ze daar onderweg naar huis ongetwijfeld nog heel wat van krijgen. Ze hoopte maar dat ze niet de *jamón* op haar hoofd zou krijgen die ze in een opwelling van liefde voor alles wat Spaans was in de taxfreewinkel had gekocht.

‘Wilt u doorlopen en op uw stoel plaatsnemen alstublieft?’ vroeg een stewardess met een accent dat ze moeilijk kon thuisbrengen. Was dat Moldavisch? Lets? De man achter haar zuchtte geërgerd terwijl Nicky wachtte tot de vrouw klaar was met duwen en proppen. Ze schoten zo geen centimeter op. Het vliegtuig stroomde vol via de ingang aan de achterkant en de passagiers haastten zich naar de raamplaatsen die zij ook op het oog had. Eindelijk draaide de vrouw zich om en leunde met een ongemakkelijke manoeuvre naar achteren om het gangpad vrij te maken. Nicky glipte langs haar heen met haar ogen strak op de rij gericht waar ze zich door middel van een kronkelende beweging in wilde wurmen om zich vervolgens in zo’n poppenstoeltje te persen. Goedkope vluchten waren een verschrikking.

‘U mag daar niet zitten,’ zei een strenge vrouw in het feloranje

uniform van de luchtvaartmaatschappij terwijl ze met haar bloedrode nagels naar de rij wees waar Nicky haar zinnen op had gezet.

‘Nooduitgang?’ vroeg Nicky.

‘U mag daar niet zitten,’ was het antwoord. Nicky was niet van plan om in discussie te gaan. Ze vroeg zich af of die stewardess misschien een robot was met maar drie voorgeprogrammeerde zinnen tot haar beschikking: ‘U mag daar niet zitten’, ‘Nee’, en ‘Tien euro’ (zonder ‘alstublieft’). Ze liep verder door, botste met haar koffertje, dat in dit kleine vliegtuig reusachtig leek, tegen de hoofdsteunen aan en probeerde het vervolgens in een vak te proppen.

‘Zal ik even helpen?’ Een brede, onbehaarde hand reikte naar de koffer en gaf die een zelfbewuste duw. Met vereende krachten duwden Nicky en de eigenaar van de hand de koffer in de ontoegeeflijke ruimte en sloten de klep, alsof het ding een smakeloos geheim was dat zo snel mogelijk moest worden vergeten. ‘Ga je gang,’ hoorde ze de man tegen haar rug zeggen. Nicky aarzelde niet. Ze schuifelde zonder om te kijken naar de raamplaats. Fatsoen en goede manieren konden de pot op, hier was het ieder voor zich. De kunststofzitting piepte onder haar dijen toen ze ging zitten.

‘Bedankt.’ Ze keek naar het plaatje op de achterkant van de stoel voor haar waarop een vrouw door een met rook gevulde cabine kroop. Ze hadden het netje weggehaald waar vroeger altijd een beduimeld tijdschrift, een papieren kotszakje en een stuk verdroogde sinaasappelschil in zaten. Ze keek opzij naar de man die nu in de stoel naast het gangpad zat.

‘We zijn vandaag volgeboekt, dus wilt u zoveel mogelijk aansluiten?’ klonk door de intercom. De man keek schaapachtig opzij en Nicky kon hem nu voor het eerst goed bekijken terwijl hij opschoof naar de stoel naast haar. Ze onderdrukte de aandrang om dom te gaan grijnzen. Zo ging het bij haar altijd: ze kreeg verrassingen voorgeschoteld als ze er totaal niet op rekende – maar die waren niet altijd zo prettig als deze. De man die over de armleuning schoof was goddelijk, echt een lekker ding. Hij had donker haar dat glansde als de vacht van een zeehond, een sterk profiel en bruine ogen die plezier en iets gevaarlijks uitstraalden. En hij was jong. Nicky zag een dun gebreid bandje om zijn pols en moest in een flits terugdenken

aan een vakantie in Santorini met Grace – een eeuwigheid geleden. Hij was waarschijnlijk begin twintig.

‘Sorry.’ Hij vouwde zich op in de stoel en keek haar met een opgetrokken wenkbrauw aan. Hij leek bizar groot voor zijn stoel en zijn brede schouders staken over de grens tussen hun stoelen.

‘Volgens mij is de eigenaar van deze vliegmaatschappij een dwerg.’

Hij keek haar nu echt aan. ‘Hij wil iedereen straffen die langer is dan een meter vijftenzestig.’

‘Dat niet alleen: iedereen met een maag. Heb je het eten weleens geproefd?’

‘Nou en of. Tien euro voor een hamburger.’

Nicky probeerde te bedenken wanneer ze voor het laatst zo’n mooie lach had gezien. Waarschijnlijk niet meer sinds ze was getrouwd. Hou op, zei ze streng tegen zichzelf. De stoute echtgenote in haar roerde zich. Ze zag dat hij de knop indrukte om de rugleuning van zijn stoel naar achteren te doen.

‘Wedden dat ze binnen drie seconden hier zijn om te zeggen dat dat niet mag?’

Hij boog zich samenzweerderig naar haar toe. ‘Ik hou wel van dingen die niet mogen.’

Ze kreeg een opgewonden gevoel in haar buik. Hij was direct en brutaal, en ze hoopte dat een weekend waarin ze een zieltogende vriendschap nieuw leven had proberen in te blazen kon worden beloond met een prettige flirt op de terugweg. Dat kon toch ook helemaal geen kwaad?

Hij ging verzitten en probeerde de veiligheidsriem om te doen. ‘Volgens mij is dit van jou.’ Hij stak haar het uiteinde van de riem met de metalen sluiting toe. Ze vond het een nogal suggestief gebaar. Er speelde een glimlach om haar lippen die steeds breder werd.

De regen kletterde tegen het plastic raampje en ze keken er allebei even naar. ‘Waardeloos. De ergste regen in jaren, net als ik in Spanje ben.’

Hij blies de lucht uit zijn wangen. ‘Leuk gehad?’

Nicky dacht echt over die vraag na. ‘Nee.’ Ze lachte even. ‘Nee,

het was eigenlijk niet zo leuk.' Zijn wenkbrauwen schoten weer omhoog. 'O, sorry, ik...'

Hij onderbrak haar. 'Neem me niet kwalijk, Adam.' Hij gaf haar een hand.

'Nicky. Wat moet ik je niet kwalijk nemen?'

'Dat ik je allerlei vragen stel terwijl ik me niet eens heb voorgesteld.' Adam werd afgeleid door een man die in de stoel naast het gangpad neerplofte. Iedereen ging verzitten en Adams elleboog schoof naar haar kant van de armleuning. 'Wat was er niet leuk in Spanje?'

Ze vroeg zich af hoe hij aan die zelfbewuste manier van doen kwam. Had hij op een particuliere school gezeten, misschien zelfs op een kostschool? Ze herinnerde zichzelf er streng aan dat hij daar in elk geval nog niet zo lang vanaf kon zijn.

Ze wuifde zijn vraag weg en dacht: niet klagen, niet zeuren over je leven. Positief denken. Vergeet niet dat elke dag kostbaar is. Voor die wijsheid had ze een hoge prijs moeten betalen. In haar hoofd werd precies bijgehouden hoe lang ze nu al zonder Grace leefde. Er gingen soms weken voorbij waarin ze niet eens aan haar dacht, maar toch liep die teller door. Wanneer zou ze eindelijk stoppen met bijhouden hoe lang haar beste vriendin nu al dood was?

Nicky friemelde aan haar schouderlange haar. 'Ik heb gemerkt dat ik ben vervreemd van iemand met wie ik vroeger heel close was.' De stewardess sloot de vliegtuigdeur en deed een reep oranje stof voor het raam. Nicky vroeg zich af of dat kleine stukje stof in een noodgeval zou helpen. Ze zag dat Adam haar met die donkere ogen onderzoekend aankeek. Wat ze zei scheen hem echt te interesseren. Nicky vroeg zich met een spijtig gevoel af of zij op die leeftijd ook zo was geweest: nieuwsgierig, opgewonden over alles wat nieuw was.

'Ga door.'

Nicky haalde diep adem. 'Ik was dit weekend bij een oude vriendin van me in Bilbao. Ze is nu getrouwd, heeft twee kinderen. We hadden niets meer met elkaar gemeen. Ze interesseert zich alleen nog maar voor die kinderen, ik interesseer me voor totaal andere dingen. Dat was het eigenlijk zo'n beetje.' Wat kan iets ingewikkelds soms toch simpel klinken, dacht Nicky. Sam. Het legendari-

sche feestbeest. Tot die ene avond. Hun vriendschap had de dood van Grace niet overleefd. Die tragedie had hen allemaal veranderd, elk op een eigen manier. Sam was naar Spanje gevlucht, met een arts getrouwd en geheelonthouder geworden. Nicky benijdde haar omdat Sam aan haar verleden was ontsnapt en zichzelf opnieuw had uitgevonden. Zoiets zou zij nooit kunnen. Grace was voor haar de zus geweest die ze nooit had gehad. Hun vriendschap had de puberteit, de scheiding in hun studietijd, een serie vriendjes, perioden van werk in het buitenland en het huwelijk met Greg weten te doorstaan en was er alleen maar sterker op geworden. Ze waren gezegend met een onbreekbare band en ze waren er zorgeloos van uitgegaan dat het voor altijd zo zou blijven, tot en met het bejaarden-tehuis, als hun echtgenoten allang dood en hun kinderen groot waren; dan zouden ze nog steeds met elkaar kletsen, plezier maken, vriendinnen zijn.

Wat hadden ze zich daarin vergist.

Grace was niet ouder dan dertig geworden. Nicky voelde de bekende woede opkomen en duwde haar knieën tegen de plastic stoel voor haar. Ze keek weer naar Adam, die haar afwachting aankeek. ‘En wat heb jij in Spanje gedaan?’

‘Op bezoek bij mijn vriend Davide.’ Hij zweeg even. ‘Wat doe je voor de kost, Nicky?’

‘Ik schrijf necrologieën.’

‘Wauw! Dat klinkt fantastisch!’

Nicky kon een glimlach niet onderdrukken. Wat was hij nog jong! En enthousiast! Heel anders dan het afgestompte, cynische mens dat zij was geworden, met haar verbitterde hart vol verdriet en vragen waar nooit een antwoord op zou komen. ‘Ik vind het inderdaad leuk en dat is maar goed ook, want ik doe het elke dag. En dat is toch wat de meeste mensen op hun sterfbed het liefste willen: dat ze kunnen zeggen dat ze hebben gedaan wat ze leuk vonden.’

Adam leunde achterover. ‘Gek eigenlijk dat mensen hun leven pas gaan evalueren als ze bijna dood zijn. Een tante van mij ligt nu min of meer op sterven.’

‘O, wat naar.’ Dat meende ze. Ze wist dat zij niet het monopolie op verdriet had, ook al leek dat soms wel zo.

Hij wuifde haar medeleven weg. ‘Ze heeft een heel interessant leven geleid, hoor. Meer kunnen we ook niet verlangen, toch? Maar op heldere momenten, als ze terugkijkt op haar leven, lijkt het of ze van veel dingen spijt heeft. Alsof het verleden haar achtervolgt.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Volgens mij is het belangrijk om de hoofdstukken in je leven die voorbij zijn een plekje te geven.’

Nicky dacht na over wat hij zei. Het was kortzichtig om te veronderstellen dat hij niet alleen jong maar ook naïef was. Ze legde haar handen in haar schoot en keek uit het raam. *Een plekje geven*. Wat een cliché, maar net zoals andere clichés niet geheel onwaar. Haar trouwring voelde koud om haar vinger. Dat ze de dood van Grace geen plekje kon geven, had in haar huwelijk veel problemen veroorzaakt.

Ze keek hem aan terwijl ze naar de startbaan taxieden. ‘En jij, wat doe jij?’

‘O...’ Hij aarzelde. ‘Je weet hoe het is met die jeugd van tegenwoordig. Geen studie, geen opleiding.’ Hij glimlachte verpletterend naar haar. ‘Ik heb een tijdje op een circusopleiding gezeten. Trapezewerk, jongleren, dat soort dingen.’

Hun gesprek werd onderbroken door het gebrul van de motoren en ze werden tegen de rugleuning gedrukt. Nicky vond de start altijd heel spannend.

Ze hoorde dat Adam zachtjes ‘O Jezus’ mompelde. Ze zag dat zijn handen wit werden doordat hij hard in de armleuningen kneep. ‘Is vliegen niet echt je hobby?’

‘Nee, nee, dat is het niet. Ik ben claustrofobisch. Ik hou er niet van om opgesloten te zitten tussen zoveel mensen.’ Hij huiverde even.

Het vliegtuig ging schuin omhoog en kwam toen langzaam weer in een horizontale positie.

‘Bij de start stel ik me altijd voor hoe het moet zijn om neer te storten met dat allemaal om je heen.’ Hij knikte naar de mensen die voor en achter hen zaten en lachte gegeneerd.

‘Dan weet je in elk geval zeker dat je niet in je eentje doodgaat.’

‘Zij aan zij met je medepassagiers.’ Hij kreunde.

‘Het schijnt de veiligste manier van reizen te zijn.’

‘Dat helpt helaas niet, ik ben toch bang. Het is irrationeel, net zoals zoveel dingen die we doen. Ik vraag me weleens af of het misschien komt doordat ik de controle uit handen moet geven. Misschien ben ik gewoon een controlfreak.’

‘Je legt je lot in handen van een ander.’

Hij keek haar aan en trok weer die wenkbrauw op. ‘Inderdaad. Een piloot die drie dagen heeft gefeest met vijf Thaise hoeren en net bij de landing aan het bijslapen is.’

‘Ik heb eens een artikel gelezen over vliegtuigcrashes, daar stond in dat de meeste mensen doodgaan omdat ze denken dat ze er meteen bij de klap al geweest zullen zijn en ze dus geen moeite doen om eruit te komen. Ze wachten passief op hun einde.’ Hij knikte en keek haar met een doordringende blik aan. Zijn donkere haar stond aan de voorkant in een grappig kuifje omhoog en hij keek alsof hij naar iets grappigs luisterde. ‘Degenen die zich eruit vechten, overleven het.’

‘Zou jij dat ook doen?’

‘Reken maar! Ik denk dat het slechtste in mij naar boven zou komen. Ik zou over mensen heen klimmen om te ontsnappen, ledematen afbijten...’

Hij begon te lachen. Ze keek naar die perfecte tanden en de lachrimpels bij zijn ogen. Die rimpeltjes verdwenen helemaal als hij niet meer lachte en zijn mooie, stevige huid werd meteen weer glad.

‘Ik kan dus beter niet vóór je in de rij staan op de eerste dag van de uitverkoop.’

Knap en nog grappig ook, dacht Nicky. Ze zou inderdaad vechten voor elke dag die ze langer kon blijven leven. Had Grace ook gevochten? Ze rilde. Ze had gehoord dat Grace vrijwel op slag dood was, dat ze al dood was voordat ze in het water viel, maar verder wisten ze bijna niets. Nicky zou altijd gekweld blijven door onzekerheid, door de vraag waarom en wat als.

‘Ga er maar van uit dat ik dan het eerst bij de breedbeeld-tv ben.’ Ze zat te flirten, maar dat kon haar niets schelen.

Adam stak zijn handen omhoog in een galant gebaar van overgave. ‘Ga je gang, Nicky, ga gerust je gang.’ Hij zweeg even. ‘Je bent er in elk geval eerlijk over. Ik stel me graag voor dat ik de held ben die

met een tweeling onder zijn armen wegrent van het exploderende vliegtuig.' Hij keek haar aan en ze voelde een scherp fysiek verlangen opborrelen. 'De kloof tussen wat we voor onszelf hopen en de realiteit is behoorlijk groot. We willen allemaal graag een held zijn, maar in werkelijkheid proberen we waarschijnlijk alleen maar ons eigen hachje te redden.' Adam leunde wat verder naar haar toe. 'Goh, wat een DZG is dit, zeg.'

'Een wat?'

'Een diep, zinvol gesprek.' Nicky lachte. 'Wist je trouwens dat twintig procent van alle stellen elkaar in het vliegtuig hebben ontmoet?'

Nicky keek hem quasi-geschokt aan. 'Daar geloof ik niks van.'

Adam ging verder. 'Je zit urenlang naast elkaar, heel ver van huis. Je kunt nadenken over de belangrijke dingen in het leven en je neemt een drankje.' Ze keken allebei het gangpad in waar een steward met de drankkar aan kwam. 'Bier of wijn? Zoute of ongezouten pinda's?'

Toen ze landden scheen de zon, de robot uit Bulgarije glimlachte naar haar en niemand duwde tegen haar aan. Ze zweefde met een warm gevoel de vliegtuigtrap af en liep zwierig naar de aankomsthal. Wat is Luton toch prachtig, dacht ze. Ze konden tot de douane met elkaar oplopen, want toen ging zij naar de parkeerplaats en hij naar de trein. Ze nam luchtig afscheid, schudde hem de hand en liep door de hal weg. Ze kon het niet laten om nog even om te kijken en zag dat hij haar na stond te kijken, zoals ze al had verwacht. Ze glimlachten naar elkaar en op dat moment zag ze haar jonge, zorgeloze ik door de muur breken waar ze zich na de moord op Grace achter had verschuild. Bedankt, Adam, zei ze in zichzelf.

‘Waarom doen ze altijd juist van die lelijke kleren aan zo’n ketting?’ Greg bekeek een leren jack met lange franje aan de mouwen en probeerde het van het hangertje te halen. Nicky zag dat zijn hand over de witte beveiligingsdraad streek die door de mouw liep en met een slotje aan het rek bevestigd was.

Ze glimlachte en voelde aan de ruches op de voorkant van een blouse. ‘Je zou eens op de handtassenafdeling moeten gaan kijken.’

‘Liever niet, zeg.’ Ze liepen langs een dode boom waar allerlei accessoires met dierenprints aan hingen. ‘Laat me los, engerd!’ Nicky draaide zich om en zag dat Greg met een sjaal met een luipaardprintje worstelde.

Ze grinnikte. ‘Ik heb je gemist.’

Hij kwam achter haar staan, sloeg zijn armen om haar heen en leunde met zijn kin op haar schouder. ‘Ik jou ook.’ Ze bleven een tijdje zo staan, totdat Greg haar losliet en om zich heen keek. ‘Op welke verdieping zijn we eigenlijk? Waren we net niet ook al op deze afdeling?’

Ze vond zulke dagen met Greg heerlijk. Ze dwaalden samen door de stad en pakten de draad weer op na zijn lange afwezigheid. Hij was twee dagen geleden teruggekomen van een klus in LA en over een paar dagen moest hij alweer weg. Hij werkte hard aan zijn ontluikende carrière in Amerika, maar voorlopig was hij er nog en genoot ze van zijn gezelschap.

‘Kom, ik wil iets geweldigs voor je kopen. En als we dan hebben betaald, toveren ze misschien eindelijk die bordjes naar de uitgang terug.’

Ze liepen naar een afdeling met jurken en begonnen er een paar uit de rekken te halen.

‘Kan ik u misschien helpen?’ vroeg een winkelmeisje met een glimlach die uitnodigde om eens flink veel in te slaan.

‘Dat kun je zeker,’ antwoordde Greg. Hij stak haar een stapel jurken toe. ‘Ze wil deze graag even passen.’ Greg was lang, blond en extravert. Een beetje zoals zij, wist ze. Hij had een krachtige kin en blauwe ogen, en hij was een imponerende verschijning die bij mannen noch bij vrouwen onopgemerkt bleef. Samen met Greg was het leven een stuk vrolijker. Ze schoof het gordijn dicht en trok een blauwe jurk aan.

Toen ze uit het kleedhokje kwam, lachte het winkelmeisje om iets wat Greg had gezegd. Hij draaide zich met een verwachtingsvol gezicht naar haar om. Ze schudde haar hoofd en keek naar de jurk. Hij was niet mooi, vormeloos en een beetje triest. Ze schoof het gordijn weer dicht en pakte een mouwloos rood jurkje.

Een halfjaar na het overlijden van Grace hadden Nicky en Greg iets met elkaar gekregen. Door het verdriet was hun vriendschap een nieuwe weg ingeslagen. Ze maakten allebei een rouwproces door en zochten steun bij elkaar, maar ontdekten op een dag dat die steun een fysieke vorm begon te krijgen. Heel fysiek zelfs. Ze benadrukte tegen iedereen dat ze dit nooit van plan waren geweest en dat ze er zelfs nooit aan hadden gedacht toen Grace nog leefde. Toen Nicky Greg voor het eerst ontmoette, was hij alleen maar de man van wie Grace hield, een filmmaker die de helft van de tijd in Londen woonde en de andere helft in het buitenland was en zijn dromen probeerde waar te maken. Hij was getalenteerd en ambitieus en zó zelfverzekerd dat er niemand was die dacht dat hij het niet zou gaan maken. Grace had toen al een goedlopend eetcafé dat ze met geld van haar vader was begonnen. Ze werden verliefd, hij vroeg haar ten huwelijk en ze zei ja. Ze trouwden, en een paar weken later, toen Grace’ dertigste verjaardag naderde, had Nicky geprobeerd haar over te halen om haar verjaardag uitgebreid te vieren.

Ze zouden veel lol maken en het zou een fantastische vakantie worden, zodat ze zich toch kon amuseren terwijl Greg in het buitenland was.

Nicky bekeek zichzelf in de spiegel van de kleedkamer. Van die vroegere vriendinnen zag ze nu niemand meer. De beschuldigen en vermoedens hadden hun vriendschap kapotgemaakt. De pers was op de zaak gedoken, maar de politie kon er geen kant mee op. Er werd geen dader gevonden, geen proces gevoerd. De zaak bleef onduidelijk, maar een paar feiten stonden vast: Grace was gedood voordat ze in het water belandde en er liep een bloedspoor vanaf het meer om het huis heen, waarschijnlijk naar een auto die daar had gestaan. Het autoalarm was wellicht door de dader aangezet, waardoor niemand de andere auto kon horen wegrijden.

Nicky had iedereen verteld dat haar verhouding met Greg in het begin heel probleemloos was. Ze wist dat dat gezien de omstandigheden absurd klonk, maar ze waren heel gemakkelijk verliefd op elkaar geworden omdat ze door de tragedie die ze hadden meegeemaakt al een band met elkaar voelden. Het leven leek zo kostbaar, het lot zo wreed en de tijd zo kort. Ze was als een baksteen voor hem gevallen, en hij voor haar. Het was alsof ze door hun relatie Grace in leven hielden. Het ging anderhalf jaar goed, tot ze trouwden. Pas daarna kwamen de problemen. Pas daarna was alles veranderd.

Greg stak zijn hoofd het pashokje in en bekeek haar van top tot teen. ‘Wat staat die je goed, zeg! Kom eens hier.’ Hij trok haar naar zich toe door de berg kleren die op de grond lag en kuste haar. ‘Laten we die kopen en dan ergens gaan lunchen. Ik sterf van de honger.’

Ze namen de lift naar de begane grond en liepen snel over de hoedenafdeling naar de uitgang, maar bij de bloemen bleef Greg opeens staan. ‘O, ik wil nog even een notitieboekje kopen,’ zei Nicky. ‘Ik kom zo wel weer hier.’

Greg knikte en Nicky liep naar de afdeling met kantoorbenodigdheden, waar ze een tijdje twijfelde tussen een groen en een geel notitieboekje. Ze betaalde en liep terug naar de bloemenafdeling, maar daar was Greg niet meer. Toen ze hem nergens zag, liep ze rond om hem te zoeken. Ze liep langs de tassen en kwam op de par-

fumafdeling, waar ze zijn brede rug bij een toonbank zag. Een piepjong meisje stond tegenover hem. Nicky bleef even staan om te kijken of Greg misschien een verrassing voor haar wilde kopen. Ze wilde het niet voor hem verpesten. Het meisje boog zich naar Greg toe en legde haar hand op zijn arm. Nicky zag dat de glimlach op haar glanzende lippen bestierf en ze opeens een zorgelijk gezicht trok.

‘Gaat het wel, meneer?’

Nicky rende naar haar echtgenoot toen ze zag dat de bos bloemen die hij vasthield op de grond viel. Het meisje liep om de toonbank heen, maar weifelde of ze wel dichterbij moest komen. Nicky zag dat Greg over de toonbank zakte. Ze pakte hem vast; het leek wel of hij zou gaan flauwvallen. Hij was spierwit en had zijn ogen dicht. ‘Greg, wat is er?’

Hij gaf geen antwoord. Het leek alsof hij haar niet had gehoord, haar aanwezigheid niet eens had opgemerkt. Pas toen zag ze dat hij iets vasthield; het winkelmeisje probeerde het uit zijn hand te wurmen. Het was een flesje parfum.

‘Ik liet meneer deze nieuwe uitgave van een klassiek parfum zien. Hij rook eraan en toen... gebeurde dit.’ Ze was Australische en haar stem klonk zacht en bezorgd.

‘Greg?’

Hij deed zijn ogen open, wat hem zo te zien veel moeite kostte, en ging rechtop staan. ‘Niks, niks aan de hand.’

Het meisje glimlachte. ‘Parfum kan heel sterke emoties en herinneringen oproepen. Wist u dat uit onderzoek blijkt dat als een vrouw een parfum heeft gevonden dat haar man lekker vindt, ze dat soms jarenlang blijft dragen? Misschien wordt dit wel uw favoriete geur!’ Het meisje stond in de verkoopstersmodus en braakte de verkooppraatjes uit die ze had geleerd.

Nicky wreef Greg over zijn schouders. ‘Het is al goed, lieverd, rustig maar.’

Herinneringen. Ze werden er allebei op verschillende momenten door overvallen wanneer ze werden geconfronteerd met iets wat met Grace te maken had. Greg keek haar niet aan, maar liep naar de rekken met mannenondergoed.

Nicky pakte het flesje van de toonbank en hield het koude glas in haar handpalm. Ze zette zich schrap, want ze wist dat ze terug naar het verleden zou gaan zodra ze het flesje bij haar neus hield. Ze rook aan de kleine, donkere opening en fronste haar wenkbrauwen. Ze rook een duidelijke citrusachtige geur, maar die riep niet de herinnering aan Grace op. Dit was niet een geur die Grace ooit had gehad, het was niet haar parfum. ‘Greg?’

Hij stond een eindje verderop en hield zich aan een rek vast; met zijn andere hand wreef hij over zijn voorhoofd.

‘Wat was er nou?’

Hij glimlachte en maakte aanstalten om door te lopen. ‘Niks, niks aan de hand.’

‘Noem je dát niks aan de hand?’ Ze keken elkaar aan zonder iets te zeggen. ‘Sluit me niet buiten, Greg.’

Hij lachte, maar het was een vreugdeloze lach. ‘Niks, echt niet. Een jetlag, denk ik.’ Hij liep door en maakte een gesprek over wat er was voorgevallen onmogelijk.

Ze wilde achter hem aan lopen om erover door te gaan, maar het Australische winkelmeisje riep haar. ‘Mevrouw! Mevrouw, hij heeft de bloemen laten liggen.’

Nicky liep terug naar de parfumaafdeling en pakte de mooi ingepakte bos bloemen aan. Het voelde een beetje als een troostprijs.